

In v ti sreči se je zamislil v svoja in bratova otroška leta, in oba sta ob ljubih spominih kmalu pozabila, da sta po mišljenju tako nepopisno različna. Zatopila sta se v minole lepe, brezskrbne dni, polne nedolžne porednosti in neskaljenega veselja, spominjala sta se roditeljev, katerih nista imela več, budila šolske spomine — dokler se nista nad vsem tem veselo nasmejala oba, vstala ter odšla iz semenišča v šumotno dunajsko življenje.

(Dalje prihodnjič.)

Berač Škrbec.

»Glejte, glejte! Škrbec spet je v vasi
V stari suknji, suknji imenitni,
V kateri stal je pred cesarjem samim,
V kateri kdaj je cvenkal z rumenjaki,
Ktera zdaj mu služi mesto vreče.
Škrbec, brbec slabo napreduješ!«

Dalje stopa siromak po vasi,
Ne meneč se za poredno mladež;
Težko stopa, s trudnimi nogami,
Trudnim srcem in obrazom bledim.
Vzdihovaje in pokašljevaje
Vstavi se na pragu znane hiše:
»Dragi bratje v Kristusu gospodu!
Danes vas ne prosim lačen kruha,
Postelj gorko nudite mi danes,
Naj zaspim saj zadnjikrat v življenju
Pri ljudeh na gorkem in na mehkem!« —

»»Ha, ha, Škrbec!«« čuje se iz veže —
»»Z vinskim škratom sta si preprijazna;
Hudomušen zlezel ti je v glavo.
Kjer prespal si vse noči brezskrbno,
Tam počiješ i nocoj najslajc.«« — —

Tri še kočje prosi prenočišča,
Tri še kočje mu velijo dalje.
Dalje?! Kam? Črez polje, skozi šumo —
In nocoj še?! Bože moj — in takšen! — —

Zjutraj gobar iz sosednjo fare
V vas prinese žalostno novico,
Da leži tam v gozdu Škrbec — mrtev.

Sigma.

